

CZERNÁK ESZTER

3ETI, ÉPÍTÉSI VÁLLALAT

HORVÁTH ILDI RAJZAIVAL

Pagony

FŐ A BIZTONSÁG!

Igor, a jetigyerek izgatottan készült első munkanapjára a Jeti Építési Vállalatnál. Igor, Danilo és Radomir, a jetitestvérek mind szerettek volna ott dolgozni, de eddig csak Radomir volt elég idős ahhoz, hogy nyári gyakorlatra mehessen a vállalathoz. Idén nyáron viszont – természetesen szigorú felügyelet mellett – Igor is eltölthetett néhány hetet az építkezésen.

– Hadd menjek én is! – könyörgött Danilo az apukájának. – Nagyon jó leszek, megígérem!

– Nem, sajnos te még nem jöhetsz – rázta a fejét szigorúan jetiapa. – Az építkezés veszélyes hely, még felnőtteknek is. Ilyen kicsi jetik nem léphetnek be a munkaterületre!

Így hát Danilo morogva nézte, ahogy Radomir és Igor elindultak jeti- apával.

Ahogy megérkeztek az építési terület bejáratát jelző **JETI ÉPÍTÉSI VÁLLALAT – MEGÉPÍTJÜK ÁLMAIT** feliratú zászlóhoz, átvették a jetigyerekek munkavédelmi felszerelését. Enélkül senki sem teheti be a lábát az építkezésre.

Igor elsőként egy bakancsot emelt fel. A különös lábbeli sokkal nehezebb volt, mint gondolta. Belebújni sem volt egyszerű, hát még járni benne!

– Mintha odaragadt volna a lábam a földhöz! – ráncolta a homlokát. – Alig bírok menni benne!

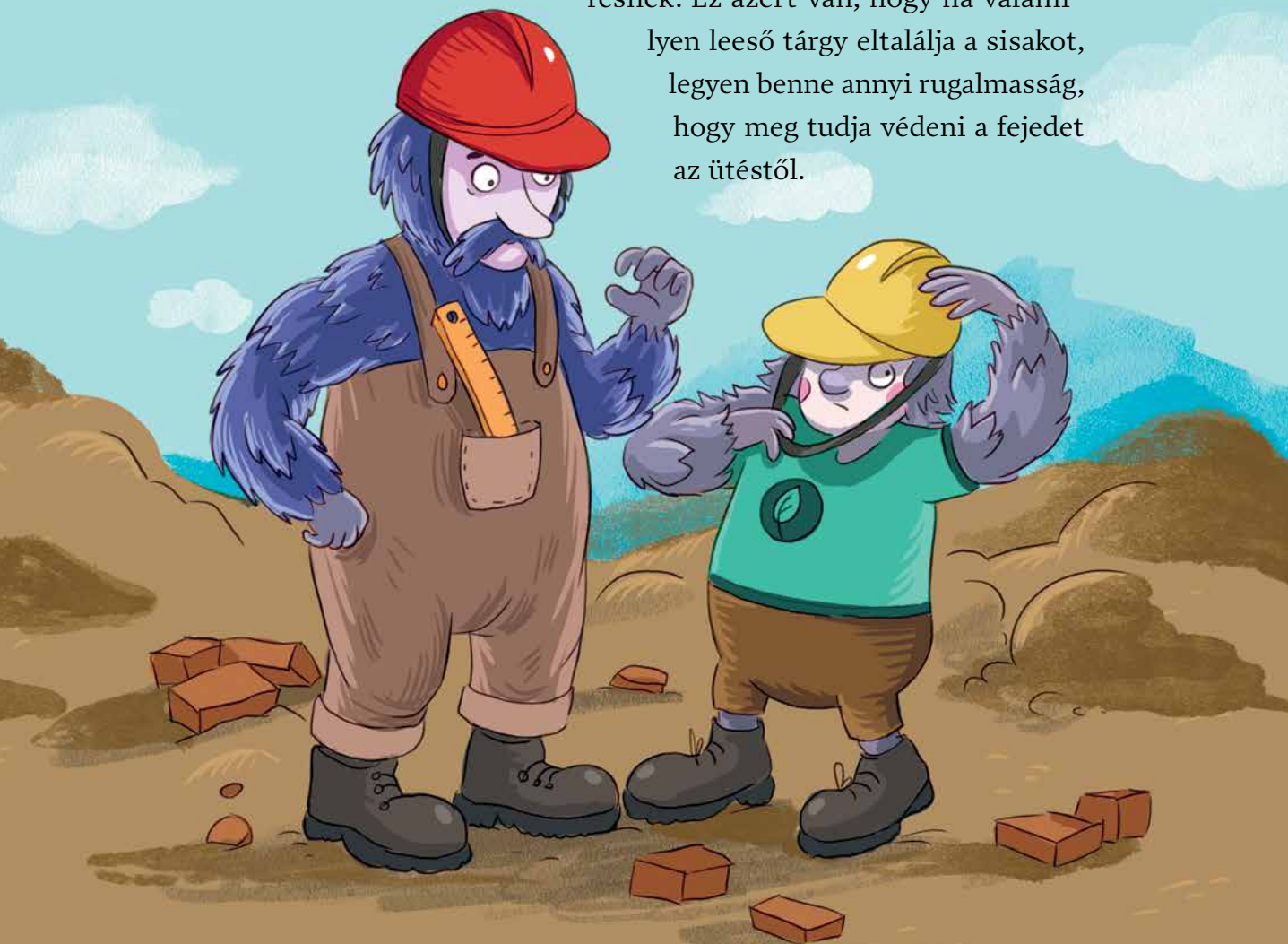
Próbálgatta, próbálgatta a járást az új lábbeliben, és egyszer csak egy hegyes szikladarabra lépett. Ijedten rántotta vissza a lábát, és a másik lábán ugrálva próbálta visszanyerni az egyensúlyát.

– Ne aggódj! – legyintett Radomir. – Ezt a bakancsot a dermesztő növény szárának főzetébe mártották. Ettől ilyen nehéz és kemény. Megvédi a lábadat akkor is, ha felülről ráesik egy szikla, és akkor is, ha belelépsz egy szögbe.

Következőnek egy sárga sisakot kapott Igor. De valahogy nem illett rá. Húzta-húzta, de nem tudta rendesen a fejébe nyomni. Levette, hogy ellenőrizze a méretet, de azzal nem volt gond. Újra megpróbálta, most már alulról húzta, felülről ütögette, közben meg a fejét csavargatta. Hiába. Csak nem akart a helyére kerülni.

– Elég meghúznod a pántot, ami rögzíti a sisakot a fejedre – magyarázta jetiapa. – De a fejed és a sisak között maradnia kell egy kis résnek. Ez azért van, hogy ha valamilyen leeső tárgy eltalálja a sisakot, legyen benne annyi rugalmasság, hogy meg tudja védeni a fejedet az ütéstől.

Most következett az elvarázsolt fonalból készült mellény. Ahogy Igor felvette, elkezdett világítani.

– Ez olyan, amelyet az ovisok viselnek a kiránduláson? Ami elsötétül, ha erre száll egy főnix? – ráncolta a homlokát a jetigyerek.

– Igen, pontosan olyan – bólogatott jetiapa. – Egy kiránduláson is nagyon hasznos, ha a világító mellény segítségével messziről észreveszik a gyerekeket. De egy építkezésen legalább

ilyen fontos, hogy jól látható legyél. Itt veszélyes eszközökkel és hatalmas munkagépekkel dolgozunk, aki nem figyel, vagy akit nem vesznek észre, azt könnyen baleset érheti.

Jetiapa és Radomir is felöltöztek. A bakancsuk és a mellényük szakasztott úgy nézett ki, mint Igoré. De Jetiapa sisakja piros volt, hogy messziről lássák, ő az építés vezetője.

– Most már indulhatunk – bólintott elégedetten, miután bekapcsolta a pántot.

A Sárkánykórház messzi földön híres volt a kiváló orvosairól. Mióta Varázsfölde békét kötött Éjföldével, ahol a vérfarkasok, a szellemek és a vámpírok éltek, és szövetségre lépett az óriásokkal és a sellőkkel, számos beteg érkezett ide tőlük is. Sajnos azonban a Sárkánykórház tervezésekor még nem számítottak ilyen óriási betegekre. Ezért most egy új szárnyat kellett építeni a kórházhoz ezen a hatalmas, üres telken. Egy óriási szárnyat.

A területet balról a Sárkánykórház határolta, míg jobbról a Végte-
len Erdő. A jeti építőmunkások egy része éppen oszlopokat állított fel
körös-körül. Ezek jelezték az építési terület határát. Kerítéssel fogják
körbevenni, nehogy valaki véletlenül betévedjen. Mivel az építési terület
határos volt a Sárkánykórházzal, mindennap és minden éjjel betegek,
orvosok, nővérek, ápolók, karbantartók és persze látogatók érkeztek
ide. Az új szárny felépítése nagyon fontos volt, de nem akadályozhatta
a betegek ellátását, és nem sodorhatott senkit veszélybe.

Jetiapa bólintott egy másik piros sisakos munkásnak – Vladnak, a helyettesének –, aki az oszlopok mellé tett egy apró korsót.

– Abban mi van? – kíváncsiskodott Igor.

– Elvarázsolt fonál. Ha kinyitjuk, körbeszövi az oszlopokat, és erős, tartós, éjjel is világító kerítés lesz belőle. Csak egy gond van vele.

– Micsoda?

– Sosem tudjuk, hogy épp milyen mintát sző.

A helyettes közben kihúzta a dugót a korsóból, és mint valami megbűvölt kígyó, kiemelkedett belőle az elvarázsolt fonál. A következő pillanatban már szőtte is szorgosan a szőnyegkerítést, körbe-körbe, csak a bejáratot hagyva szabadon. Lassan a minta is kirajzolódott.

– Nos, úgy tűnik, ezúttal koboldmacskás kerítésünk lesz – sóhajtott nagyot jetiapa. – Na, menjünk be az építésvezetői sátorba, megkapod a felszerelésed utolsó, nélkülözhetetlen darabját: a saját teásbögrédet. Ígyunk is egy reggeli sárkányfűteát, aztán lássunk munkához!

